

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 328/04

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. októbra 2004 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. J. G., bytom B., zastúpenej advokátom JUDr. I. G., P., ktorou namietala porušenie jej základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základných práv podľa čl. 11, čl. 32 a čl. 36 Listiny základných práv a slobôd, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Považská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 1 D 1121/93 v spojení s postupmi Krajského súdu v Banskej Bystrici a Krajského súdu v Trenčíne, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. J. G. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. júna 2004 faxom a 25. júna 2004 písomne doručená sťažnosť MUDr. J. G., bytom B. (ďalej len

„sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie jej základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základných práv podľa čl. 11, čl. 32 a čl. 36 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Okresného súdu Považská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 D 1121/93 v spojení s postupmi Krajského súdu v Banskej Bystrici a Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“ alebo „krajské súdy“).

2. Ústavný súd zo spisu okresného súdu zistil, že konanie vo veci sp. zn. 1 D 1121/93 bolo právoplatne skončené osvedčením z 24. júna 2004 sp. zn. 1 D 1121/93 vydaným notárkou JUDr. Ľ. K. ako súdnou komisárkou (ďalej len „notárka“), ktoré nadobudlo účinky právoplatného rozhodnutia 12. júla 2004 a s obsahom ktorého sťažovateľka 24. júna 2004 výslovne súhlasila, čo potvrdila podpisom svojho právneho zástupcu.

3. Zo spisu okresného súdu bolo súčasne zistené, že vec, v ktorej sťažovateľka namieta porušenie základných práv, bola naposledy na príslušnom krajskom súde v roku 2000.

II.

4. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená.

5. Jednou zo zákonných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako oneskorene podanej (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty nedovoľuje zákon o ústavnom súde žiadne výnimky ani odpustenie dodržania tejto lehoty. Vzhľadom na to, že predmetom namietaného porušenia práv sťažovateľky majú byť aj postupy krajských súdov, ktoré skončili v roku 2000, bolo treba jej sťažnosť proti krajským súdom odmietnuť pre oneskorenosť (§ 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

III.

6. Sťažovateľka namietala porušenie jej základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základných práv podľa čl. 11, čl. 32 a čl. 36 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 D 1121/93.

Ústavný súd v súlade so svojou stabilizovanou judikatúrou odmieta sťažnosti, ak zistí, že sú zjavne neopodstatnené pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi namietanými postupmi všeobecných súdov a tvrdenými porušeniami základných práv alebo slobôd. Zjavnou neopodstatnenosťou sa v takom prípade rozumie to, že už pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd nezistí žiadnu reálnu možnosť porušenia základného práva alebo základnej slobody napadnutým rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne postupmi, ktoré im predchádzali v konaní pred orgánmi verejnej moci, osobitne v konaní pred všeobecnými súdmi.

7. Ústavný súd v posudzovanej veci nezistil žiadnu spojitosť medzi postupom okresného súdu a porušením základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a zodpovedajúcich práv podľa listiny a dohovoru. Súd neodmietol realizovať toto základné právo a na tomto mieste treba pripomenúť, že vo veci konal a právoplatne rozhodol notár ako súdny komisár, aj keď jeho úkony sú považované za úkony súdu.

Vecná súvislosť nie je ani medzi postupom okresného súdu a porušením základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a zodpovedajúcich práv podľa listiny a dodatkového protokolu. Dedičstvo sa nadobúda smrťou poručiteľa (§ 460 Občianskeho zákonníka) a táto právna skutočnosť bola deklarovaná vydaním osvedčenia o dedičstve z 24. júna 2004 sp. zn. 1 D 1121/93. Z tohto dôvodu je sťažnosť aj v tejto časti zjavne neopodstatnená.

Preto sťažnosť v rozsahu uvedenom pod bodom 6 bola odmietnutá ako zjavne neopodstatnená (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

IV.

8. Za zjavne neopodstatnenú považuje ústavný súd sťažnosť aj v časti, v ktorej sa namietalo porušenie základného práva na prerokovanie veci sp. zn. 1 D 1121/93 bez zbytočných prietáhov a zodpovedajúcich práv podľa listiny a dohovoru.

Ako vyplynulo zo spisu okresného súdu, notárka ako súdna komisárka v roku 2004 nariadila na prejednanie veci pojednávania na 11. marec, 25. marec a 13. máj. Na prvé dva termíny právny zástupca sťažovateľky ospravedlnil svoju neúčast' a 13. mája 2004 sa dostavil na pojednávanie a bol oboznámený s pripraveným návrhom osvedčenia o dedičstve. Požiadal však o jeho odročenie na 3. jún 2004, ktoré bolo opäť odročené na základe listu právneho zástupcu na 24. jún 2004, na ktorom sa vydalo osvedčenie. S jeho obsahom právny zástupca účastníčok plne súhlasil, čo potvrdil podpisom.

Sťažnosť bola doručená ústavnému súdu faxom 23. júna 2004 a písomne 25. júna 2004, t. j. v dobe, keď už sťažovateľka (jej právny zástupca) vedela o tom, že konanie skončí, resp. skončilo dohodou dedičov. Zároveň si sťažovateľka (jej právny zástupca) musela byť vedomá toho, že v roku 2004 by už najneskôr 3. júna 2004 došlo k vydaniu osvedčenia, ak by právny zástupca nebol oddialil vydanie osvedčenia postupnými ospravedlňeniami v roku 2004, tak ako vyplývajú zo spisu.

Z uvedeného vyplýva, že ku dňu doručenia sťažnosti ústavnému súdu síce vec nebola právoplatne rozhodnutá vydaním osvedčenia, ale stav právnej neistoty sťažovateľky bol už prakticky odstránený, pretože ak ústavný súd odhliadne od faxom doručenej sťažnosti, písomná sťažnosť bola doručená deň po tom, ako sťažovateľka dohodou s druhou dedičkou odstránila stav právnej neistoty v dedičskom konaní, a tento úkon bol len potvrdený vydaním osvedčenia.

Odstránenie stavu právnej neistoty v takej úzkej časovej spojitosti s podaním sťažnosti spolu s úkonmi notárky ako súdnej komisárky, ktoré sa vykonali v roku 2004 a boli bez účinku len kvôli právnomu zástupcovi sťažovateľky, dovoľuje záver, že medzi postupom okresného súdu a porušením základného práva na prerokovanie veci sp. zn. 1 D 1121/93 bez zbytočných priet'ahov a zodpovedajúcich práv podľa listiny a dohovoru nie je žiadna príčinná súvislosť.

Na tomto mieste musí ústavný súd pripomenúť, že vo veci nekonal priamo okresný súd, ale notárka ako súdna komisárka. Aj keď úkony súdneho komisára sú úkonmi súdu

(§ 38 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku - ďalej len „OSP“), z ústavného hľadiska treba pripomenúť, že v roku 2004 okresný súd nebol upozornený na zbytočné prieskumy v konaní súdnej komisárky, tak aby mohol vykonať potrebné opatrenia podľa § 175zb ods. 1 OSP (odňatie vecí pre zbytočné prieskumy).

Preto sťažnosť aj v rozsahu uvedenom pod bodom 8 bola odmietnutá ako zjavne neopodstatnená (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).